

падналъ на земята, отъ небето почнали да валятъ вжглени.

— Загинахъ вече! — помирисилъ си момъкътъ, — но въ това време си спомнилъ за шапката и я сложилъ на главата си. И щомъ я сложилъ, вжгленитѣ престанали да валятъ. Тогава момъкътъ бръкналъ въ устата на чудовището и извадилъ отъ тритѣ глави по единъ ключъ. Бръкналъ и въ устата на вълка и извадилъ и отъ тамъ единъ златенъ ключъ, па тръгналъ да търси кжщата на чудовището, дето било скрито хвъркатото рало.

Като вървѣлъ, вървѣлъ, стигналъ до една каменна кжща безъ прозорци, само съ една врата. Премѣрилъ момъкътъ тритѣ ключа, единия отъ тѣхъ станалъ, и той влѣзълъ вжтре. Но веднага предъ него се изпрѣчила друга врата. Отключилъ и нея. Ето трета врата. Отключилъ и нея и се намѣрилъ въ една тѣсна стая. Въ стаята имало желѣзна клетка. Въ клетката седѣлъ затворенъ бѣлобродъ старецъ. Извадилъ момакътъ златния ключъ, отворилъ клетката и освободилъ стареца.

— Кой си ти, юначе, и какъ можа да ме освободишь? —

запиталъ старецътъ.

— Търся хвъркатото рало, — отговорилъ момъкътъ. — Знаешъ ли кжде е?

— Зная. Хвъркатото рало бѣше мое. Това чудовище ми го бѣше взело. Влѣзъ въ клетката, тамъ има една стѣлбичка. По нея ще слѣзешъ въ подземието. Тамъ е хвъркатото рало.

Момакътъ влѣзълъ въ клетката. Но щомъ влѣзълъ, вратата се затворила, и той останалъ вжтре.

— Ха, ха, ха! — започналъ да се смѣе старецътъ. — Колко си билъ глупавъ! Хвана се. Така за тебе, дето уби сина ми. Сега отивамъ да го съживя и той ще те разкжса.

Разбралъ момъкътъ, че този старецъ е баща на чудовището, и потърсилъ меча, стрелата и шапката си, но не ги намѣрилъ. Забравилъ ги при убитото чудовище. Спомнилъ си момъкътъ, колко му заржчвали старчетата да ги пази и разбралъ колко зло сторилъ, като ги забравилъ. Нѣмало вече спасение за него.

Като оглеждалъ клетката, той видѣлъ на прѣчкитѣ една птичка. Тя била черна и грозна като дяволче.

— Мила птичко, — казалъ ѝ